

Jesu Kristi Åbenbaring – Nummer To

Pagtsnavne

Jeff Pippenger

2023-08-10

Jeg har indarbejdet mange ting i de foregående artikler i et forsøg på indledningsvis at fremlægge nogle grundlæggende orienteringspunkter. Jeg vil nu forsøge at fokusere mere direkte på det emne, der her behandles. Tak for jeres tålmodighed.

Fra den allerførste begyndelse har Gud søgt at forøge vor forståelse af, hvem og hvad Han er. I dette værk har Han anvendt adskillige metoder for at hjælpe mennesker til at forstå det, som er blevet åbenbaret om Ham, og en af disse metoder er Hans brug af „navne“, både de mange navne, der gives Gud i Skrifterne, og også de navne, der gives Hans udvalgte repræsentanter. Han udvælger repræsentanter for det onde og for det gode.

Han har også anvendt de forvaltningsmæssige forandringer for sit udvalgte pagtsfolk til gradvist gennem historien at forstørre forståelsen af sin karakter. Derfor taler også historien om de forvaltningsmæssige pagtsforandringer på forskellige måder om forstørrelsen af sandheden om hans karakter og natur.

Hvis vi nærmer os Åbenbaringen kapitel ét som en indledning og en nøgle til de følgende kapitler, finder vi visse sandheder i begyndelseskapitlet, som har betydning for resten af bogen. En af disse sandheder angår, hvem Jesus Kristus er, og ikke blot at Han er Alfa og Omega. Hvis en sandhed fremholdes i Åbenbaringens første kapitel, er den med sikkerhed en prøvende nærværende sandhed for den sidste generation, idet den sidste generation er den »udvalgte slægt«, som Peter identificerer.

Et af Kristi karakters kendetegn, som vi har udforsket, er, at Kristus identificerer begyndelsen ud fra enden. Den tid, da Kristus stadfæstede pagten med mange for én uge, repræsenterer en pagtsmæssig dispensationsforandring fra det bogstavelige til det åndelige Israel. De dispensationsforandringer, der identificeres i Skriften, og som alle vidner om den voksende kundskab om Kristi karakter og væsen, var Abram, Isak, Jakob, Josef, Moses, Kristus, William Miller og de hundrede og fireogfyrre tusinde. Der er en anden linje af dispensationsforandringer, som er lagt hen over denne linje, og som identificerer syv dispensationer i Guds kirke, repræsenteret ved de syv menigheder i Johannes' Åbenbaring to og tre, men dem vil vi endnu ikke berøre. Der var en dispensationsforandring med Adam og Eva, repræsenteret ved tiden før deres fald og efter deres fald, og naturligvis en forandring af dispensationer fra tiden før syndfloden til tiden efter syndfloden på Noas tid. Alle disse linjer bidrager til det lys, vi beskæftiger os med, men vi fokuserer nu på det udvalgte folk.

Da Kristus begyndte sin tjeneste ved pagtugens begyndelse, blev Han døbt.

Og Jesus steg, så snart han var døbt, op af vandet; og se, himlene åbnedes for ham, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. Og se, en røst fra himlene sagde: Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag. Matthæus 3:16, 17.

De allerførste ord fra Gud, idet Jesus steg op af vandet og således indledte pagtens uge, var Faderens kundgørelse om, at Jesus var Guds Søn. Hvis vi forstår “reglen om første omtale”, er dette forhold kraftfuldt. Hvis ikke, da ikke i nær samme grad.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke var over afgrundens flade. Og Guds Ånd svævede over vandenens flade. 1 Mosebog 1,1-2.

Ligesom i Første Mosebog identificeres i salvelsesceremonien tre personer i guddommen.

Sandheden om, at Jesus var Guds Søn, Davids Søn og Menneskesønnen, ophidsede jævnligt de skriftkloge og farisæerne i løbet af de næste tre og et halvt år. Jesus ændrede sig profetisk fra Jesus til Jesus Kristus ved sin dåb. Da Jesus blev døbt, blev Han „Kristus“, hvilket betyder „den salvede“ og er ordet „Messias“ på hebraisk. Og naturligvis forventede hebræerne en Messias, og de vidste, at han ville være Davids Søn. Da Han blev „salvet“ til at påbegynde de mest hellige tre og et halvt år i jordens historie, så Han Helligånden dale ned og hørte sin Fader tale.

Det var en meget dybtgående salvelsesceremoni, ved hvilken det budskab, der blev forkyndt om Ham og Hans gerning, var, at „Han var Guds Søn“. Endnu mere alarmerende for jøderne var det ikke blot, at Han var Guds Søn, men at Han hævdede, at Han som Guds Søn — faktisk var Gud. Jøderne kunne ikke forlige sig med, hvad de opfattede som en så gudsbespottelig påstand! Jødernes dilemma er Abrahams dilemma — for Abraham var jødernes fader, pagtens fader og også symbolet på den tro, der kræves for at blive ved pagtens betingelser.

Abrahams illustration af den tro, der er nødvendig for at træde ind i et pagtforhold med Gud, kræver, at din tro bliver prøvet. Abrahams prøve, som ville vise, om hans tro var ægte, eller om hans formastelse beroede på, om han ville følge Guds ord — selv om det syntes at modsige Guds tidligere ord. Abraham vidste, at menneskeofring var mord, og at det repræsenterede de afgudsdyrkende skikke hos de afgudsdyrkende folk, som han dengang levede iblandt. De skriftkloge og farisæerne vidste fra deres tidligste pagthistorie, at Gud kun var én Gud, og de vidste også, at Jesus hævdede at være en anden Gud. De blev prøvet med deres endelige prøve.

Hør, Israel: Herren vor Gud, Herren er én. 5 Mosebog 6,4.

I den beretning, hvor Moses nedskrev det foregående vers, havde Gud allerede sagt til Moses, at Han fra det tidspunkt af skulle kendes som Jehova. Han skulle ikke længere blot være Herren Gud den Almægtige, men fra det tidspunkt af skulle Han kendes som Jehova. I netop den beretning, hvor Han yderligere forstørrelse forstærker forståelsen af sin karakter, således som den er repræsenteret ved Hans navne, kundgør Han også med eftertryk for det gamle Israel, at Gud er én Gud. Hvad skulle jøderne på Kristi tid da tænke?

Senere i sin tjeneste, da den nåede sit højdepunkt ved det triumferende indtog i Jerusalem, er jøderne endnu en gang forbløffede over, at Jesus tillader børnene at synge hans pris.

Og skarerne, som gik foran, og de, som fulgte efter, råbte og sagde: Hosianna Davids søn!
Velsignet være han, som kommer i Herrens navn; Hosianna i det højeste. Matthæus 21:9.

Den del af sangens ord, som gjorde farisæerne rasende, var den del, der identificerede Jesus som Davids Søn, og som også fastslog, at Davids Søn var Herrens navn. Ved begyndelsen af hans tjeneste, ved det triumferende indtog og naturligvis ved korset indbefatter striden også uro over Jesu navn.

Da sagde jødernes ypperstepræster til Pilatus: Skriv ikke: Jødernes Konge; men at han sagde: Jeg er jødernes Konge. Joh. 19,21.

Naturligvis ville det i det væsentlige have været korrekt af Pilatus at ændre indskriften til at sige: »Jeg er, jødernes konge«, for »Jeg er« var det navn, Jesus gentagne gange fremholdt om sig selv. Naturligvis er det at anvende den fejlslagne logik for at ændre Guds Ord, navnlig når det drejer sig om beretningen om korset, noget, mennesker aldrig ville gøre, ikke sandt? Jesus var »jødernes konge«, men han var også »Jeg er«, så udsagnet »Jeg er, jødernes konge« er i en vis forstand korrekt, men dette er ikke pointen.

Fra begyndelsen og gennem hele midten og til enden af de tre et halvt år var hans navn et punkt for ophidselse. Der er mange ting at forstå om rækken af pagtnavne, men her ønsker jeg at påvise, at der ved afslutningen på det gamle Israel i den jødiske kirke fandt en rystelse sted, som havde at gøre med Kristi navn. Som Davids søn besad han legitimationen til at være Messias; som Guds Søn, (i den betydning, at han også var Gud) og som Menneskesøn frembød Jesus en overvældende prøve for det udvalgte folk. Hvordan kunne dette menneske gøre krav på at være Gud og også Guds søn, når Moses ved begyndelsen af deres pagthistorie havde været så tydelig med hensyn til, at Gud er én Gud?

Men dette var hensigten med, at Kristus vandrede iblandt mennesker. Gud var i Ham og forligte mennesker med Sig selv, og det gjorde Han ved at lade mennesker se Jesus, som klart og direkte lærte, at hvis I har set Ham, har I set Faderen. Denne historie repræsenterer afslutningen på det bogstavelige Israel som Guds udvalgte folk, og ved begyndelsen var der en strid, der drejede sig om, hvem og hvad Gud er.

Og Farao sagde: Hvem er Herren, at jeg skulle adlyde hans røst og lade Israel gå? Jeg kender ikke Herren, og jeg vil heller ikke lade Israel gå. 2 Mosebog 5,2.

Farao udtrykker ikke blot symbolet på ateistisk trods mod kundskaben om Gud, men også den egyptiske forståelse vedrørende Abrahams Gud. Og gentagne gange har Herren sagt, at Hans underfulde gerninger i Egypten skulle gøre det muligt for menneskene at kende, hvem Han er. Historien om det bogstavelige Israels begyndelse som Guds udvalgte folk er et forbillede på enden.

I begge historieberetninger er der en mangel på forståelse af, hvem og hvad Gud er, hvilket hænger sammen med Hans forskellige navne; men endnu vigtigere for vor betragtning er det, at Kristi historie ved afslutningen af Israel som det udvalgte folk tydeliggør, at en hovedårsag til, at jøderne snublede over at tage imod deres Messias, var, at de vidste, at Guds Ord ved begyndelsen af deres pagthistorie fastslog, at Han var én Gud. Hvilket dilemma!

Og derefter vovede de slet ikke at stille ham noget spørgsmål. Og han sagde til dem: Hvordan kan de sige, at Kristus er Davids søn? Og David selv siger i Salmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg lægger dine fjender som en skammel for dine fødder. David kalder ham altså Herre; hvordan kan han da være hans søn? Lukas 20:40–44.

Dette er den sidste periode med spørgsmål og svar for jøderne, for efter denne samtale „turde de slet ikke spørge Ham om noget mere“. Han havde netop besvaret den sidste spørgsmål i sin tjeneste for det fortabte hus (og der er altid et fortabt hus i den profetiske fortælling), og derpå rejser Han spørgsmålet om sit navn som „Davids Søn“ og dermed som Messias. Gennem alle de tre og et halvt år omfatter striden Hans forskellige navne, som repræsenterer Hans karakter og natur. Hans navn omtales ved begyndelsen, ved Hans dåb, og dernæst i Hans sidste samvær med det fortabte hus ved det triumferende indtog og ved korset, blandt andre steder i evangelierne.

Farisæerne havde samlet sig tæt omkring Jesus, mens Han besvarede den skriftkloges spørgsmål. Nu vendte Han sig og stillede dem et spørgsmål: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er Han?« Dette spørgsmål var bestemt til at prøve deres tro med hensyn til Messias — for at vise, om de betragtede Ham blot som et menneske eller som Guds Søn. Et kor af stemmer svarede: »Davids søn.« Dette var den titel, som profetien havde givet Messias. Da Jesus åbenbarede Sin guddom ved Sine mægtige mirakler, da Han helbredte de syge og oprejste de døde, havde folket spurgt indbyrdes: »Er dette ikke Davids søn?« Den syrofønikiske kvinde, den blinde Bartimæus og mange andre havde råbt til Ham om hjælp: »Forbarm dig over mig, Herre, du Davids søn.« Matthæus 15:22. Da Han red ind i Jerusalem, var Han blevet hyldet med det glædesråb: »Hosanna Davids søn! Velsignet være Han, som kommer i Herrens navn!« Matthæus 21:9. Og de små børn i templet havde den dag gentaget denne glade hyldest. Men mange, som kaldte Jesus Davids søn, erkendte ikke Hans guddom. De forstod ikke, at Davids søn også var Guds Søn.

„Som svar på udsagnet om, at Kristus var Davids Søn, sagde Jesus: ‘Hvorledes kan da David i Ånden [inspirationens Ånd fra Gud] kalde Ham Herre, idet han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt Dig ved Min højre hånd, indtil Jeg får lagt Dine fjender som skammel for Dine fødder? Når da David kalder Ham Herre, hvorledes er Han da hans søn? Og ingen kunne svare Ham et ord, og fra den dag vovede ingen mere at stille Ham spørgsmål.’“ The Desire of Ages, 609.

Hans salvelse som Messias og Hans sidste samhandling med dem, Han kom for at frelse, drejede sig om Hans guddommelighed, symbolikken i Hans navne og naturligvis loven om den første omtale. Jesus afslutter sit direkte værk for jøderne ved at bruge den bogstavelige Davids historie til at undervise om den åndelige David. Hvorfor skulle David udtale sig om, hvornår Herren siger til Herren, at Han skal sidde på tronen sammen med Ham? Fordi kong David i begyndelsen repræsenterer den åndelige Kong David ved enden. Den eneste måde ret at forstå Jesu sidste udsagn til det fortabte hus på var at kunne anvende loven om den første omtale, hvilket ikke kan gøres, hvis man ikke kender loven.

Hans sidste udsagn til det fortabte hus krævede en forståelse af loven om den første omtale for at kunne forstås. Jesus brugte David og Davids søn til at fremstille sandheden for det fortabte hus i sit

sidste udsagn. De havde jo trods alt været Davids hus. Jesus tog derfor faderen (David) og vendte ham til (Davids Søn), og Han tog også sønnen (af David) og vendte ham til hans fader (David). Han vendte faderen til barnet, sådan som Elias' budskab er profeteret til at gøre i de „sidste dage“. Dette var Hans sidste budskab til det gamle, bogstavelige Israel, og det var et Elias-budskab, for det var grundlagt på loven om den første omtale. Loven om den første omtale bekræfter derfor også Jesu budskab som et Elias-budskab, grundet på selve denne lov. Loven om den første omtale kræver, at hvis Johannes Døberens Elias-budskab var det første af den sidste advarsel til Israels fortabte hus, så ville det sidste budskab, der blev givet dem, også være Elias-budskabet. Og således var det ...

Når alt dette er sagt, vil jeg nu udlede en pointe af det hele, som er baseret på loven om den første omtale—Alfa og Omega. Der var en strid om forståelsen af, hvem og hvad Gud er, ved begyndelsen af det gamle Israel, som foregreb den samme strid ved afslutningen af det gamle Israel. Ved afslutningen af det gamle Israel indbefattede Kristi gerning at undervise Israels fortabte hus i, hvem og hvad Gud er. I historien ved enden var der en modstand mod Kristus, som byggede på en oprindelig sandhed, der blev fastslået ved begyndelsen. Det moderne åndelige Israel vil i sin historie besidde de samme profetiske karaktertræk.

Ved adventismens begyndelse oplyser historikerne os om, at milleritterne hovedsageligt bestod af to kristne trosretninger: metodisterne og Christian Connection. Methodismens grundlæggende overbevisninger byggede på at leve det rette kristne liv. De havde »metoden«. Christian Connections primære overbevisning kan sammenfattes som en modstand mod den katolske treenighedslære.

Så vidt min forskning rækker, fastholdt så godt som hele Milleritternes lederskab den lære, der tilhørte Christian Connection. Der findes mange grene af Syvendedags Adventisternes Reformbevægelse (SDARM), som stadig fastholder og fremmer Milleritternes oprindelige forståelse af »anti-trinitarisme«. Et dilemma (og en nuværende kilde til kontrovers) for dem, der fastholder pionerernes forståelse, har været og vil altid være, hvordan man skal forholde sig til de mange og forskellige passager, hvor Søster White direkte modsætter sig den læremæssige holdning, som de fastholder og fremmer?

“Jeg er blevet pålagt at sige: De anskuelser, som næres af dem, der søger avancerede videnskabelige idéer, er ikke til at stole på. Sådanne fremstillinger som de følgende fremsættes: ‘Faderen er som det usynlige lys; Sønnen er som lyset legemliggjort; Ånden er lyset udbredt overalt.’ ‘Faderen er som duggen, usynlig damp; Sønnen er som duggen samlet i skøn form; Ånden er som duggen faldet til livets sæde.’ En anden fremstilling: ‘Faderen er som den usynlige damp; Sønnen er som den blygrå sky; Ånden er regn, faldet og virksom i forfriskende kraft.’”

„Alle disse spiritistiske fremstillinger er ganske enkelt intethed. De er ufuldkomne, usande. De svækker og formindsker den Majestæt, som intet jordisk billede kan sammenlignes med. Gud kan ikke sammenlignes med de ting, hans hænder har gjort. Disse er blot jordiske ting, der lider under Guds forbandelse på grund af menneskets synder. Faderen kan ikke beskrives ved jordiske ting. Faderen er hele guddomsfylden legemligt til stede og er usynlig for dødeligt

syn.”

Sønnen er hele guddommens fylde åbenbaret. Guds Ord erklærer, at Han er „Hans væsens udtrykte billede“. „Thi således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Her vises Faderens personlighed.

"Den Trøster, som Kristus lovede at sende, efter at Han var steget op til himmelen, er Ånden i hele Guddommens fylde, som åbenbarer den guddommelige nådes kraft for alle, der modtager og tror på Kristus som en personlig Frelser. Der er tre levende personer i den himmelske trio; i disse tre store magters navn — Faderen, Sønnen og Helligånden — bliver de, som modtager Kristus ved levende tro, døbt, og disse magter vil samarbejde med himmelens lydige undersåtter i deres bestræbelser på at leve det nye liv i Kristus." Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Afsnittet identificerer »de forestillinger hos dem«, som definerede Faderen, Sønnen og Ånden ved hjælp af »jordiske ting«. Dernæst siger hun: »Faderen kan ikke beskrives ved jordiske ting.« Læg mærke til to forhold, som hun fremhæver, selv om det ene måske kan lyde som en modsigelse. Hun identificerer en falsk beskrivelse af Guddommen, som, om man vil, fremstiller tre guder. Det er en falsk beskrivelse af Guddommen, men hun kommenterer ikke det forhold, at den falske definition af Guddommen også er forkert, fordi den angiver et forkert antal guder i Guddommen.

Bemærk også, at hun siger, at jordiske ting ikke kan bruges til at beskrive Faderen. I netop den udtalelse bruger hun selv jordiske ting. Det er mennesker, der har børn og mødre og fædre og tanter og fætre og kusiner. Og Jesus siger os, at der ikke mere skal være ægteskab i himlen på den jord, som er gjort ny, for vi skal være som englene. Der findes ikke mandlige og kvindelige engle. De betegnelser, som mennesker bruger til at definere deres indbyrdes forhold, er blevet anvendt af Gud for at undervise os om Hans væsen og karakter, men selv „jordiske ting“, som inspirationen har anvendt for at undervise mennesker om Guds karakter og væsen, er ufuldkomne.

Det er blevet meddelt os, at „der er tre levende personer i den himmelske trio“ ... „Faderen, Sønnen og Helligånden“. Det er en vederstyggelighed at knytte jordiske spiritualistiske forestillinger til disse tre personer, men det er ikke en vederstyggelighed at knytte „navnet på disse tre store magter“ til den bibelske definition af Guddommen.

Profetinden siger, at “navnet” på de tre store magter, som udgør Guddommen, er Faderen, Sønnen og Helligånden. Som med enhver bibelsk sandhed må det fuldstændige vidnesbyrd, når det sammenføjes linje på linje, bestå af hvert vejmærke, som er blevet åbenbaret. Profeternes vidnesbyrd skal forenes. Daniel giver Kristus navnet Palmoni (blandt andre navne, men dette er blot et eksempel). Johannes kalder ham Alfa og Omega, og Moses kalder ham Jehova. Ifølge Ellen White er hans navn Faderen, Sønnen og Helligånden.

„Satan indfører ... uophørligt det uægte—for at lede bort fra sandheden. Satans aller sidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst. ‘Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde’ (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rokke tilliden hos Guds restfolk til det sande vidnesbyrd.

"Der vil blive antændt et had imod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virke vil være at rukke menighedernes tro på dem, af denne grund: Satan kan ikke have så fri bane til at indføre sine bedrag og binde sjæle i sine vildfarelser, hvis Guds Ånds advarsler og irettesættelser og råd bliver efterlevet." Selected Messages, bog 1, 48.

Et kort sidepunkt fra dette afsnit. Johannes er blevet forvist til Patmos for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld. Der er to målgrupper for den tredje engels budskab: dem uden for adventismen og dem inden for adventismen. Johannes repræsenterer en adventist, som ikke alene bliver forfulgt af verden på grund af sin lydighed mod Bibelen, men som også bliver forfulgt for sin lydighed mod Profetiens Ånds skrifter. Den forfølgelse, der rettes mod Profetiens Ånd, kommer indefra, ikke udefra.

Ved begyndelsen af det gamle Israels historie, efter fire hundrede år i Egypten, holdt de, som skulle være det udvalgte pagtfolk, ikke længere sabbatten. De kendte ikke Kristi karakter eller natur. De fastholdt misforståelser om Gud, som de havde tilegnet sig under fangenskabet. De ti plager; udfrielsen ved Det Røde Hav; mannaen fra himlen; helligdommen og alt dens inventar; de hellige ceremonier; forgården, det hellige og det Allerhelligste; Guds lov; Klippen, der fulgte dem; vandet, som kom ud af Klippen, der fulgte dem, og endog slangen på stangen var alt sammen tiltænkt at forøge kundskaben om Gud hos hans udvalgte folk. Det var en fremadskridende undervisning. Denne fremadskridende undervisning fortsatte, indtil de skriftkloge „ikke turde stille ham flere spørgsmål“, og han derpå angav det allersidste emne, de ville have i en åben drøftelse med ham, og det angik Davids navn og, hvem og hvad Kristus er.

Ved begyndelsen af det moderne åndelige Israel, efter 1260 år i det åndelige Babylon, holdt de, som skulle være det udvalgte pagtsfolk, ikke længere sabbatten. De kendte ikke Kristi karakter eller natur. De fastholdt misforståelser om Gud, som de havde tilegnet sig under fangenskabet. Adventismens historie med alle dens vejmærker, frafald, kompromiser og indre kampe nåede i 1880'erne til et punkt, hvor *The Desire of Ages* blev udgivet. I den bog, på side 671, er der nedlagt en forståelse af guddommen, som har udviklet sig langt ud over den forståelse, der stammede fra det attende århundrede.

Det gamle Israel havde ved sin afslutning en strid, som blev fremkaldt af en begrænset forståelse af Guddommen, og som var baseret på en forståelse fra deres tidlige historie. Jesu vidnesbyrd siger, at enten det er Faderen, Sønnen eller Helligånden, så er de alle „Guddommens hele fylde legemligt“ (Kolossenserne 2:9). Det bibelske vidnesbyrd siger: „Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én“ (5 Mosebog 6:4).

Det moderne Israel fastholder en række forskellige forestillinger om Guddommen, og kun én er korrekt. Ved afslutningen af det moderne Israels historie vil Gud fuldende værket med at åbenbare sin karakter, idet han gør dette, mens nådetiden endnu varer ved. Det var, hvad han gjorde for jøderne, og han forandrer sig aldrig. Det er sikkert, at vi vil fortsætte med at vokse i vor forståelse af Guds natur og karakter gennem hele evigheden, men der har været en målrettet profetisk linje af sandheden, som demonstrerer Guds bestræbelser på at undervise sit folk om sig selv, og denne historie er en del af den undervisning, han søger at meddele nu, og de oplysninger, der findes i det

profetiske ord om denne undervisningsproces, angiver en afslutning på drøftelsen, som svarer til nådetidens ophør.

»Kristus er Guds præeksisterende, selv-eksisterende Søn Når Kristus taler om sin præeksistens, fører han tanken tilbage gennem tidløse evigheder. Han forsikrer os om, at der aldrig har været et tidspunkt, hvor han ikke var i nært fællesskab med den evige Gud. Han, hvis røst jøderne dengang lyttede til, havde været hos Gud som en, der var opfostret hos ham.«
Signs of the Times, 29. august 1900.

„Han var lig med Gud, uendelig og almægtig.... Han er den evige, selv-eksisterende Søn.“

„Mens Guds Ord taler om Kristi menneskelighed, da Han var på denne jord, taler det også utvetydigt om Hans foreksistens. Ordet eksisterede som et guddommeligt væsen, ja, som Guds evige Søn, i forening og enhed med sin Fader. Fra evighed af var Han pagtens Mellemmand, den, i hvem alle jordens nationer, både jøder og hedninger, dersom de tog imod Ham, skulle velsignes. ‘Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.’ Før mennesker eller engle blev skabt, var Ordet hos Gud og var Gud.“ Review and Herald, 5. april 1906.

I det afsnit citerer hun fra Johannes’ allerførste ord.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det samme var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham; og uden ham blev ikke noget til af det, som er blevet til. Johannes 1:1–3.

I begyndelsen var der mindst to Guder, for Johannes sagde netop: „Ordet var Gud og var hos Gud.“ I det første vers i Første Mosebog oversættes det hebraiske ord „Elohim“ med Gud. Ofte står „Elohim“ i Guds ord i en grammatisk struktur, der betegner én Gud, men det er ikke desto mindre en flertalsform. Johannes fjerner enhver overvejelse om, at „Elohim“ i verset skulle være én Gud, ved sit andet vidnesbyrd om emnet. Hans vidnesbyrd fastslår mindst to Guder.

Mere foruroligende for anti-trinitarer, som bekender sig til at fastholde Profetiens Ånd, er det, at i begyndelsen “svævede Guds Ånd over vandene.” Er den “Ånd”, som svævede over vandet, Faderen eller Sønnen, eller var det den tredje person i den himmelske trio, sådan som Søster White omtaler Ham? De første tre vers i Johannes’ evangelium efterfølges af disse ord.

I ham var liv; og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket; og mørket fattede det ikke. Johannes 1:4, 5.

Henvisningen til lys og mørke er i fuldstændig overensstemmelse med begyndelsen af Første Mosebog, som siger.

Og Gud sagde: Der blive lys! Og der blev lys. Og Gud så lyset, at det var godt; og Gud skilte lyset fra mørket. 1 Mosebog 1,3-4.

Vi vil om kort tid vende tilbage til disse to parallelle passager om lyset, som er emnet i skabelsesberetningen, der følger efter introduktionen af Guddommen. I begyndelsen er den første sandhed, der behandles, Guddommens sammensætning eller natur. Men passagen standser ikke før kapitel to, vers tre, hvor vi finder, at de sidste tre ord i skabelsen begynder med de tre hebraiske

bogstaver, som tilsammen danner det ord, der oversættes med „sandhed“.

Begyndelsen af beretningen om skabelsen introducerer Guddommen, fremstiller dernæst hans ords skabende kraft og afslutter så afsnittet med en guddommelig underskrift, der repræsenterer sandheden, den tredje engels budskab og Guds navn, sådan som det repræsenteres ved Alfa og Omega.

Og på den syvende dag fuldendte Gud det værk, som han havde gjort; og han hvilede på den syvende dag fra hele det værk, som han havde gjort. Og Gud velsignede den syvende dag og helligede den; fordi han på den hvilede fra hele sit værk, som Gud havde skabt og gjort. 1 Mosebog 2,2-3.

Afslutningen på de første sandheder, der undervises i Guds Ord, er passagens klimaks. Den ender med de tre ord „Gud“, „skabte“ og „gjorde“ og fremhæver derved begyndelsen af passagen, men lige så vigtigt understreger den sabbatten på den syvende dag. Sabbatten er naturligvis skabelsens symbol og tegnet mellem Gud og Hans udvalgte folk. „Sandhed“ repræsenteres i de tre bogstaver, som indleder hvert af disse sidste tre ord om skabelsen. Vidnesbyrdet understreger, hvor betydningsfuld og vigtig sabbatssandheden er, men lige så dybtgående er det, at disse tre bogstaver også repræsenterer de tre trin i den første, anden og tredje engels budskaber. Således identificeres sabbatten, som tegnet på Guds skabende magt, allerede i Bibelens allerførste passage også som prøvespørgsmålet ved tidens ende. Bibelens sidste bog fremfører et tredje vidne, som ledsager Johannes' vidnesbyrd i hans evangelium.

Johannes til de syv menigheder, som er i Asien: Nåde være med eder og fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Ånder, som er foran hans trone, og fra Jesus Kristus, det troværdige vidne, den førstefødte af de døde og jordens kongers fyrste. Ham, som elskede os og tvættede os fra vore synder i sit eget blod, og som gjorde os til konger og præster for Gud og sin Fader, ham være æren og herredømmet i evighedernes evigheder. Amen. Se, han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, også de, som gennemborede ham; og alle jordens slægter skal jamre sig over ham. Ja, amen. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, siger Herren, han, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og tålmodighed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv i en bog, og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1,4–11.

De første tre vers i Johannes' Åbenbaring, kapitel 1, identificerer det sidste advarselsbudskab og den måde, hvorpå dette budskab formidles fra Gud til menneskene. Det fastslås også, at det er Jesu Kristi åbenbaring, og dermed markeres en forskel mellem Johannes' Åbenbaring og Daniels Bog. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring.

„I Johannes' Åbenbaring mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her er Daniels bogs supplement. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, der blev forseglet, er

ikke Johannes' Åbenbaring, men den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage. Engelen befalede: 'Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endetiden.' Daniel 12:4." Apostlenes Gerninger, 585.

I Åbenbaringens Bog findes der profetiske linjer, som skal erkendes og sammenføjes, linje på linje. Alle disse profetiske linjer ender i Åbenbaringens Bog, men den bog, der var forseglet, var ikke Åbenbaringens Bog, og det var heller ikke blot Daniels Bog, der blev forseglet; men det, der blev forseglet i Daniels Bog, var »den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage.«

De „sidste dage“ kan forstås i en generel betydning, men at forstå dem som inspirerede ord (hvilket de er) kræver også, at vi vurderer, om udtrykket „sidste dage“ har en profetisk symbolik knyttet til sig. De „sidste dage“ er en bestemt periode i den profetiske historie, som har mange støttepunkter. Jeg håber at kunne fremstille denne historie i den nærmeste fremtid. Det er specifikt historien fra 1798 og indtil nådetidens afslutning. Én måde at erkende dette på er, at der i den bogstavelige helligdomstjeneste var én dag på året, som repræsenterede dommen, og det var Forsoningsdagen. Denne bogstavelige ceremoni var et forbillede på det, som Søster White kalder den antitypiske Forsoningsdag. Den profetiske eller åndelige Forsoningsdag repræsenterer de „sidste dage“ af nådetiden; den repræsenterer perioden for den endelige dom.

Profetien i Daniel, som var forseglet, var todelt. Der var en profeti vedrørende de sidste dage, som milleritterne erkendte, og som kundgjorde dommens begyndelse. Dette afsnit i Daniel er fremstillet ved synet ved Ulai-floden i kapitel otte og ni. Den anden profeti, som var forseglet i Daniel, kundgør dommens afslutning og adventismens ende og Amerikas Forenede Staters ende og verdens ende. Dette syn blev fremstillet ved Hiddekel-floden.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet især for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der er forudsagt, vil snart komme til at ske.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ulai-synet blev åbnet i 1798 og omhandler Guds helligdom og hans folk. Hiddekel-synet blev åbnet i 1989, da, som beskrevet i Daniel 11, vers 40, de lande, der repræsenterede det tidligere Sovjetunionen, blev fejtet bort af pavedømmet og Amerikas Forenede Stater, og det omhandler fjenderne af Guds folk. De to syner fungerer på samme måde som de syv menigheder og de syv segl i Johannes' Åbenbaring. Det ene er menighedens indre historie, og det andet er menighedens ydre historie, og de strækker sig begge over hele perioden og er „især for“ „disse sidste dage“.

Men skønt vi får at vide, at Johannes' Åbenbaring ikke er den forseglede bog, får vi også at vide, at den er en forseglet bog.

„Åbenbaringen er en forseglet bog, men den er også en åben bog. Den beretter om vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lære er tydelig, ikke mystisk og uforståelig. I den tages den samme profetiske linje op som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og viser derved, at der må tillægges dem betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, 8.

Johannes' Åbenbaring er åbnet, fordi profetierne i Daniel er åbnet, og netop de profetiske linjer, som er blevet åbnet i Daniel, er de samme linjer, som findes i Johannes' Åbenbaring. Det, som var forseglet i Johannes' Åbenbaring, var en del af Åbenbaringen, der særligt vedrører Guds folk i de „sidste dage“. Da søster White skrev denne udtalelse, var de „syv tordener“ på det tidspunkt, da hun skrev den, forseglet, og derfor skrev hun, at „det er en forseglet bog“. Hun sagde også, at Daniels bog var „den bog, der var forseglet“, i datid. For hende var den blevet åbnet i 1798.

Det, som blev beseglet angående de syv tordener i hendes levetid, var ikke blot de fremtidige begivenheder, som de syv tordener repræsenterer, men først og fremmest, at de „syv tordener“ betyder, at adventismens begyndelse er parallel med adventismens afslutning. De „syv tordener“ åbenbarer den vigtigste profetiske regel, som er nødvendig for at forstå Jesu Kristi åbenbaring, samtidig med at de også åbenbarer et træk ved Guds natur og karakter, nemlig at Han er begyndelsen og enden på alle ting. Profetien viser, at der findes en målrettet udvikling af de sandheder, som er knyttet til Guds natur og karakter.

Når Jesus fremstilles som «Løven av Judas stamme», symboliserer det det verk Han fullbyrder idet Han åpenbarer sannheten på en gradvis og systematisk måte gjennom historien. Han forsegler det profetiske ord inntil det tidspunkt da det skal forstås. Han forsegler og åpner sannheten med undervisning for øye. Som Palmoni er Jesus den underfulle talsmann, tidens Mester som styrer Hans-historie. Som Alfa og Omega er Han, blant annet, språkets Mester. Som Løven av Judas stamme er Han den som styrer når sannheten åpenbares for menneskene.

I Åbenbaringens første kapitel, efter de første tre vers, fremstilles Guddommen som tre adskilte enheder.

Johannes til de syv menigheder, som er i Asien: Nåde være med jer og fred,

fra ham, som er, og som var, og som kommer;

og fra de syv Ånder, som er foran hans trone;

Og fra Jesus Kristus, som er det troværdige vidne og den førstefødte af de døde og fyrsten over jordens konger. Åbenbaringen 1:4, 5.

Indledningen til Bibelens sidste bog sender tydeligt en hilsen til Guds menighed, hvori Faderen, Ånden og Sønnen identificeres. Afslutningen på Guds Ord gentager begyndelsen og understreger derved betydningen af den rette forståelse af Guddommen. Den gør dette for dem, som vil være filadelfiere og udgøre de hundrede og fireogfyrre tusinde. De er det endelige pagtsfolk, som er blevet forbilledligt fremstillet gennem pagthistoriens linjer. Disse vidner fastslår blandt andre sandheder, at Gud gradvist har søgt at øge kundskaben om sin natur og sin karakter gennem den profetiske historie.

Det største symbol i Bibelen på menneskets mangel på kundskab om Gud var Farao, som repræsenterede Egypten, et symbol på hele verden og dermed på hele menneskeheden. Dette vejmærke indleder processen ved begyndelsen af det bogstavelige Israel, hvor Gud søgte at gøre sit navn kendt. Ved afslutningen af det bogstavelige Israel blev striden om Guds navn gentaget. Ved

afslutningen af det bogstavelige Israel markerede Jesus sit samspil med jøderne ved at identificere Davids historie og anvende “første-omtales-reglen” til at fremstille den endelige erklæring om jødernes laodikeiske blindhed. De kunne ikke forstå, hvad Han sagde, for de kendte ikke reglen om Alfa og Omega, og de kendte heller ikke Alfa og Omega, som stod foran dem.

Ved begyndelsen af det åndelige Israel ses en parallel til den strid, som blev forbilledliggjort i Moses’ historie. Efterhånden som adventismen har bevæget sig gennem „de sidste dages“ historie, er der blevet givet mange muligheder for at forstå mere af Alfa og Omega, ligesom det var tilfældet med det gamle Israel. Der vil komme et punkt ved afslutningen af adventismen, hvor der ikke længere vil blive stillet flere spørgsmål, sådan som det var i Kristi dage.

Når vi vender tilbage til afsnittet i Johannes’ Åbenbaring, kapitel et, ser vi, at nåde og fred udsendes fra ham, som er, og som var, og som kommer, og også fra de syv Ånder og også fra Jesus. Guddommen fremstilles som Jesus, de syv Ånder og ham, som er, og som var, og som kommer, hvorved det lader os vide, at det er Faderen, som besidder de egenskaber, der fremstilles som han, der er, var og kommer. Disse egenskaber repræsenterer Guds evige natur. Han har altid eksisteret, og i vers otte og ni tillægges netop denne egenskab tydeligt Jesus.

Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, siger Herren, han som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag og hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1:8–11.

De, der har en bibel, hvor Jesu ord er trykt med rødt, ved, at det i vers otte og elleve er Jesus, der taler. I disse vers identificerer Jesus, at Han besidder den samme evige natur som Faderen, idet Han identificerer sig selv som „Herren, som er, og som var, og som kommer“, og Jesus tilføjer også, at Han er „den Almægtige“.

Det allerførste, Jesus siger i begyndelsen af Johannes’ Åbenbaring, den bog som angiver, at den er Jesu Kristi åbenbaring, er, at Han er Alfa og Omega, at Han også er evig, ligesom Faderen er det, og at Han også er Gud den Almægtige. Guds naturs egenskaber er de allerførste ord i Johannes’ Åbenbaring fra Jesus. Disse egenskaber er direkte anstødssten for adventister, som stadig forsvare den oprindelige opfattelse af guddommen. De tror, at der var en tid, hvor Faderen frembragte sin Søn.

Slutningen af Johannes’ Åbenbaring stemmer overens med begyndelsen af Johannes’ Åbenbaring.

Det andet komme følger efter beskrivelsen af Guddommen. I kapitel toogtyve finder vi, at bogens afslutning stemmer overens med bogens begyndelse, og vers tolv svarer til vers syv i kapitel ét ved at henvise til det andet komme.

Og se, jeg kommer snart, og min løn er med mig for at gengælde enhver efter hans gerning skal være. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Salige er de, som holder hans bud, for at de må have ret til livets træ og gå ind gennem portene i staden. Udenfor er hundene og troldmændene og horkarlene og morderne og afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og gør løgn. Jeg, Jesus, har sendt min engel for at vidne om disse ting for jer i menighederne. Jeg er Davids rodkud og ætling, den klare morgenstjerne. Og Ånden og bruden siger: Kom! Og den, som hører, skal sige: Kom! Og den, som tørster, skal komme; og den, som vil, skal tage livets vand uforskyldt. Åbenbaringen 22:12–17.

Efter at have henvist til det andet komme identificerer Jesus sig, som i Åbenbaringens første kapitel, som Alfa og Omega. Dernæst tilføjer han sondringen mellem dem, som ville høre, og dem, som ikke ville høre, hvad Ånden sagde til menighederne. Han henviser til den kommunikationsproces, der er fremstillet i versene 1 til 3 i kapitel 1, ved at angive, at han sendte Gabriel med budskabet til Johannes.

Derefter vender Han tilbage til den sidste udtalelse, som Han fremsatte over for de skriftkloge og farisæerne ved afslutningen af det gamle Israel. Han sammenknytter begge afslutninger, det bogstavelige og det åndelige Israels, ved i Åbenbaringen for dem i de „sidste dage“ at besvare det, som jøderne i deres „sidste dage“ ikke kunne forstå. Han siger, at Han er Davids rod (begyndelse) og ætling (afslutning). Emnet om David og hans Herre var den sidste udtalelse, Jesus fremsatte over for de ordkløvende jøder, og det er et forbillede på den endelige kundgørelse til dem i de sidste dage, som ifølge budskabet til den filadelfiske menighed siger, at de er jøder, men ikke er det.

Se, jeg vil gøre nogle af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og til at erkende, at jeg har elsket dig. Fordi du har bevaret mit udholdenheds ord, vil jeg også bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, der bor på jorden. Åbenbaringen 3:9, 10.

De, som tilbeder ved de helliges fødder, er laodikeiske adventister, som er blevet udspyet af Herrens mund.

„Du mener, at de, som tilbeder for de helliges fødder, (Åbenbaringen 3:9), til sidst vil blive frelst. Her må jeg være uenig med dig; for Gud viste mig, at denne klasse var bekendende adventister, som var faldet fra og »på ny korsfæster Guds Søn for sig selv og udsætter ham for åbenlys spot.« Og i »fristelsens time«, som endnu skal komme, for at åbenbare enhver sande karakter, vil de vide, at de for evigt er fortabte; og overvældet af sjælelig kval vil de bøje sig ved de helliges fødder.“ Word to the Little Flock, 12.

Ifølge Bibelen og Profetiens Ånd er de, som tilbeder ved de helliges fødder, medlemmer af Satans synagoge. De giver sig ud for at være jøder, men er det ikke. De retfærdige adventister tillaes i menigheden i Filadelfia. De hundrede og fireogfyrre tusinde er filadelfiere, og de jøder, som siger, at de er det, men ikke er det, er laodikeere. Der er to klasser af trofaste mennesker i de „sidste dage“, de hundrede og fireogfyrre tusinde og dem, som er martyrer. Der er kun to af de syv menigheder, som er uden nogen irttesættelse. Den ene er Filadelfia, som repræsenterer dem, der

aldrig dør, og den anden er Smyrna, som repræsenterer de trofaste martyrer. Martyrerne og de, som ikke dør, Smyrna og Filadelfia, er de eneste af de syv menigheder, hvortil der ikke er knyttet nogen fordømmelse i det budskab, de fik. Dog måtte begge menigheder forholde sig til dem, som gjorde krav på at være jøder, men ikke var det. Sådan er det, for de er alle medlemmer af den samme menighed i de „sidste dage“, som står over for de samme omstændigheder, den ene klasse bestemt til at vidne med deres blod, repræsenteret ved Moses på Forklarelsens Bjerg, og den anden klasse repræsenteret ved Elias, som aldrig døde.

Og skriv til engelen for menigheden i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, han, som var død og er blevet levende: Jeg kender dine gerninger og din trængsel og din fattigdom (dog er du rig), og jeg kender bespottelsen fra dem, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frygt ikke for noget af det, du skal lide. Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets krone. Åbenbaringen 2:8–10.

Når Jesus beskriver de alvorlige omstændigheder for menigheden i Smyrna, fremsætter han kun én positiv bemærkning, idet han siger: „men du er rig“, og dermed stiller dem i kontrast til medlemmerne af Satans synagoge, som ikke er rige. De i Åbenbaringen, som er adventister og mener, at de er rige, men ikke er det, er de jøder, som siger, at de er jøder, og ikke er det—for de er laodikæiske syvendedagsadventister.

I begyndelsen af Åbenbaringen fremstilles Guddommen som tre personer, og ved slutningen af Åbenbaringens bog nævnes Jesus og Ånden direkte, men ikke Faderen. Det er uden betydning, for princippet om linje på linje, forenet med at det første illustrerer det sidste, kræver, at Faderen anerkendes i de sidste vers i Åbenbaringen, for Han er allerede identificeret som værende der i de første vers. Det forholder sig ikke anderledes end i Johannesevangeliet kapitel ét, hvor Johannes ikke direkte identificerer Ånden, men Ånden forstås at være der, for Ånden var der den allerførste gang udtrykket „i begyndelsen“ blev skrevet. Johannes' evangeliske vidnesbyrd i kapitel ét begynder med den identiske vending „i begyndelsen“.

„Begyndelsen“ er et profetisk symbol og skal vurderes efter profetiske regler, herunder linje på linje. Moses' begyndelse er Johannesevangeliets begyndelse, er begyndelsen af Johannes' Åbenbaring, og den er også enden af Åbenbaringen. I to af disse fire linjer identificeres alle tre personer i den himmelske trio, og i den ene linje (Johannesevangeliet) kan Ånden mangle, og i den fjerde linje mangler Faderen; men når de sammenholdes, er alle tre guddommelige personer repræsenteret i alle fire linjer.

Kristus kom for at åbenbare Faderen, og Helligånden kom for at åbenbare Sønnen. Alle tre bragte evige ofre. Faderen elskede verden så højt, at Han gav Jesus; Jesus elskede verden så højt, at Han indvilligede i for evigt at påtage sig kødet fra dem, Han havde skabt. Hvilken form for hengivelse er repræsenteret i den handling, at Skaberen vælger at blive en del af sin skabning? Guddommens tredje person gav sig selv, for Han har antaget den stilling at leve inden i den skabte enhed, som kaldes menneskeheden—gennem hele evigheden.

Det er sandsynligvis af denne grund, at Helligånden gentagne gange forbindes med symboler på Guds folk. Han er den person i Guddommen, som skal blive hos den menneskelige skabning. Derfor fremstilles Helligåndens symboler i Skrifterne oftere end ikke ved et symbol, som enten repræsenterer Helligånden eller menneskeheden. I begyndelsen svævede Ånden over vandene.

Og han siger til mig: De vande, som du så, hvor skøgen sidder, er folk og skarer og nationer og tungemål. Åbenbaringen 17,15.

Det eneste møbel i den helligdom, som Moses opførte, for hvilket der ikke blev givet et mønster, der specifikt var udførligt beskrevet for arbejderne at følge, var den syvarmede lysestage. Lysestagen repræsenterer foreningen af menneskelighed med guddommelighed. Af denne grund var lysestagens udformning den eneste genstand i helligdommen, som blev overladt til menneskers medvirken. De syv lysestager, som Kristus vandrer iblandt, identificeres som de syv menigheder, men lysestagen blev forsynet med olie, som repræsenterer Helligånden, og vægerne i lysene, som bar flammen til at give lys, var fremstillet af præsternes brugte hvide linnedklæder, hvilket repræsenterer Kristi retfærdighed, der skinner som verdens lys. Guds folk er verdens lys, men dette lys næres kun af Helligåndens olie. Helligånden forbindes ofte med mennesker i den måde, hvorpå Han beskrives i Skrifterne.

Og fra tronen udgik lyn og torden og røster; og der brændte syv ildlamper foran tronen, som er Guds syv Ånder. Åbenbaringen 4,5.

Syv lamper identificeres her som „Guds syv ånder“, men vi får at vide, at de syv lysestager er de syv menigheder.

Hemmeligheden om de syv stjerner, som du så i min højre hånd, og de syv gyldne lysestager. De syv stjerner er de syv menigheders engle; og de syv lysestager, som du så, er de syv menigheder. Åbenbaringen 1,20.

De syv lysestager er både de syv Ånder, og de er Guds kirke.

Og jeg så, og se, midt for tronen og de fire væsener og midt iblandt de ældste stod et Lam, som om det var slagtet, med syv horn og syv øjne, som er Guds syv Ånder, udsendt over hele jorden. Åbenbaringen 5:6.

De syv horn og de syv øjne er også Helligånden, som er udsendt til hele jorden, og når en kristen døbes, udsendes han også til hele jorden, for han blev døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. I den velsignelse, som udtales over martyrerne i søndagslovskrisen, og over alle dem, som siden 1844 er døde i troen i det moderne åndelige Israel, er det Ånden, der fremfører lovtalen ved deres begravelser, når Han siger: „Ja,“ „de skal hvile fra deres møje,“ for Han var der under deres møje hele vejen, indtil de nedlagde deres liv.

Og jeg hørte en røst fra himlen sige til mig: Skriv: Salige er de døde, som herefter dør i Herren. Ja, siger Ånden, så de må hvile fra deres møje; og deres gerninger følger med dem. Åbenbaringen 14:13.

Når man betragter slutningen og begyndelsen af Åbenbaringens Bog, begyndelsen af Bibelen og begyndelsen af Johannesevangeliet, finder man, at alle tre personer i Guddommen er repræsenteret, skønt Faderen er der på grundlag af anvendelsen af linje på linje. Sønnen er der og identificerer sig selv som Alfa og Omega.

Hvis vi erkender, at foreningen af menneskelighed med guddommelighed er en forening af Helligånden og menneskeheden, kan vi dernæst forstå, hvorfor symboler på Helligånden er knyttet sammen med symboler på menneskeheden. Med dette perspektiv for øje vender vi tilbage til de to »i begyndelserne«, som vi så ofte har behandlet.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke var over dybet. Og Guds Ånd svævede over vandene. Og Gud sagde: »Bliv lys!« Og der blev lys. Og Gud så lyset, at det var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. 1 Mosebog 1:1–4.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det samme var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham; og uden ham blev ikke noget til af det, som er blevet til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fattede det ikke. Johannes 1:1–5.

Ved at bruge disse to vidner om „i begyndelsen“ gav Gud, Ordet, som skabte alle ting, også sit liv, for „i ham var liv“, og hans liv var menneskenes „lys“. Et skabt menneskes „lys“ er Skaberens retfærdighed. Skaberens retfærdighed er vægen i lysene i helligdommen.

Og det blev givet hende at klæde sig i fint linned, rent og hvidt; for det fine linned er de helliges retfærdighed. Åbenbaringen 19:18.

Olien, som nærer vægen, repræsenterer Helligåndens virke i den troendes liv. I begyndelsen var jorden mørk, og der var intet lys. Jesus gav da sit liv, det liv, som var i Ham, for at der kunne være lys for menneskene.

Og alle de, som bor på jorden, skal tilbede ham, alle de, hvis navne ikke er skrevet i livets bog hos Lammet, som er slagtet fra verdens grundlæggelse. Åbenbaringen 13:8.

Da Jesus valgte at være et offer for menneskeheden, gav Han sit liv, for at mennesker kunne have lys. Som det er tilfældet i disse to afsnit, frembringer lyset, hver gang det indføres, to klasser af tilbedere, fremstillet ved lys og mørke, dagens børn eller nattens børn.

Men I, brødre, er ikke i mørke, så den dag skulle overraske jer som en tyv. I er alle lysets børn og dagens børn; vi hører ikke natten eller mørket til. 1 Thessalonikerbrev 5,4.5.

Når vi erkender det nære evige forhold, Helligånden har til dagens børn, kan vi forstå, hvorfor symbolerne for både Guds børn og Helligånden er så nært beslægtede. I det sidste afsnit i Johannes' Åbenbaring ser vi Jesus som Alfa og Omega, vi ser Faderen gennem anvendelsen af linje på linje, og Helligånden giver sin endelige symbolske fremstilling af sig selv, for hellige mænd i fordums tid talte, som de blev drevet af Helligånden. Hans første udsagn om sig selv i Første Mosebog angiver ham som svævende over vandene, eller som bevægende sig over menneskeheden, og hans sidste henvisning til sig selv er som følger.

Og Ånden og bruden siger: Kom! Og den, som hører, skal sige: Kom! Og den, som tørster, skal komme; og den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt. Åbenbaringen 22,17.

Fra begyndelsen til enden identificeres Helligånden i forbindelse med menneskeheden, for dagens børn repræsenterer en forening af guddommelighed og menneskelighed. Paulus påpeger, ligesom Esajas, at mennesker er kar, og lysestagerne i helligdommen havde kar, hvor vægen var anbragt, og olie kom ned til karrene for at tilføre det brændstof, som er nødvendigt for at åbenbare det lys, der er Kristi retfærdighed. Vi er Helligåndens kar, Guddommens tredje Person, sådan som dette identificeres fra begyndelsen til enden af Guds Ord og lige så tydeligt i Ådens Profetis skrifter.

I den anden engels budskab, som blev opfyldt ved adventismens begyndelse og ved afslutningen, findes der to særskilte budskaber: ét til menigheden og ét til verden.